

Președintele Boyd K. Packer

Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

fiecare om are în sine „puterea de a crește cantitatea de fericire a lumii... rostind câteva cuvinte de apreciere sinceră cuiva care este singur și descurajat”. El a spus: „Poate că vei uita mâine cuvintele amabile pe care le spui astăzi, dar destinatarul le-ar putea prețui pentru tot restul vieții”¹².

Fie ca noi să începem acum, chiar astăzi, să dăm dovadă de dragoste față de toți copiii lui Dumnezeu, indiferent dacă ei sunt membrii familiei noastre, prietenii noștri, doar cunoștințe sau necunoscuți. Când ne trezim în fiecare dimineață, să luăm hotărârea de a răspunde cu dragoste și bunătate oricărui lucru care s-ar întâmpla.

Frații mei și surorile mele, dragostea lui Dumnezeu pentru noi este peste puterea noastră de a înțelege. Datorită acestei dragoste, El L-a trimis pe Fiul Său, care ne iubește atât de mult încât Și-a dat viața pentru noi, astfel încât să putem avea viață eternă. Pe măsură ce înțelegem acest dar incomparabil, inima noastră va fi plină de dragoste față de Tatăl nostru Etern, față de Salvatorul nostru și față de întreaga omenire. Mă rog cu ardoare ca așa să se întâmple, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 22:36-39.
2. Marcu 12:31.
3. 1 Ioan 4:21.
4. Luca 23:34.
5. Autor necunoscut, în Richard L. Evans, „The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, mai 1960, p. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, editată de Edward L. Kimball (1982), p. 483.
7. Vezi „Injured Boy Flown to Safety”, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 octombrie 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lode-star of Your Life”, *Ensign*, mai 1989, p. 67.
10. Vezi Doctrină și legăminte 121:43.
11. „Maud Muller”, în *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), p. 206; subliniere adăugată.
12. Dale Carnegie, în, de exemplu, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), p. 54.

Mărturia

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute.

Perioadele de război sau nesiguranță ne fac să ne concentrăm mai bine asupra lucrurilor care contează cu adevărat.

Pentru mine, Al Doilea Război Mondial a fost o perioadă de mare tulburare spirituală. Plecasem de acasă, din orașul Brigham, Utah, având doar o mărturie firavă și simțeam dorința de a avea mai mult. Practic, în câteva săptămâni, toți colegii mei erau în drum spre zona de război. În timp ce mă aflam pe insula Ie Shima, la nord de Okinawa, Japonia, m-am confruntat cu îndoiala și incertitudinea. Îmi doream o mărturie personală despre Evanghelie. Îmi doream să știu!

În timpul unei nopți de nesomn, mi-am părăsit cortul și am intrat într-un buncăr care fusese format aliniind butoaie de combustibil de câte 190 de litri, umplute cu nisip și puse una peste cealaltă pentru a forma un loc îngrădit. Nu avea acoperiș, prin urmare, m-am târât înăuntru, am privit cerul plin de stele și am îngenunchiat pentru a mă ruga.

Aproape la jumătatea rugăciunii, s-a întâmplat. Nu aș putea să vă descriu ceea ce s-a întâmplat nici dacă aș vrea. Îmi depășește puterea de exprimare, dar este la fel de clar astăzi precum

a fost în acea noapte cu mai mult de 65 de ani în urmă. Am știut că este o manifestare foarte intimă, foarte personală. În sfârșit, știam! Știam cu siguranță, deoarece promisem o mărturie personală. După un timp, m-am târât afară din buncăr și am mers sau am plutit, înapoi în patul meu. Mi-am petrecut restul nopții plin de bucurie și uimire.

În loc să mă consider special, credeam că, dacă eu am primit o astfel de manifestare, atunci oricine o putea primi. Continui să cred acest lucru. În anii care au urmat, am înțeles că o astfel de experiență este în același timp o lumină de urmat, cât și o povară de purtat.

Doresc să vă împărtășesc adevărurile care sunt cele mai de preț pentru a fi cunoscute, lucruri pe care le-am învățat în aproape 90 de ani de viață și în peste 50 de ani în calitate de autoritate generală. Multe dintre lucrurile pe care am ajuns să le cunosc fac parte din categoria lucrurilor care nu pot fi predate, dar pot fi învățate.

La fel ca majoritatea lucrurilor de preț, cunoașterea care are valoare veșnică poate fi dobândită prin rugăciune personală și cugetare. Acestea, îmbinate cu post și studiul scripturilor, ne vor invita să medităm și vom primi

revelații și îndrumări de la Spiritul Sfânt. Datorită acestora vom primi instrucțiuni din cer în timp ce vom învăța precept după precept.

Prin revelații ni s-a promis că „oricare ar fi gradul de inteligență pe care-l atingem în această viață, acesta va rămâne cu noi la înviere” și că dobândim „prin [sânguință] și [supunere]... mai multă cunoaștere și inteligență” (D&L130:18–19).

Un adevăr veșnic pe care am ajuns să îl cunoșc este că Dumnezeu trăiește. El este Tatăl nostru. Noi suntem copiii Lui. „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt” (Articolele de credință 1:1).

Dintre toate celelalte titluri pe care le-ar fi putut folosi, El a ales să I Se spună „Tată”. Salvatorul a poruncit:

„De aceea, în felul acesta trebuie să vă rugați voi: Tatăl nostru care ești în ceruri” (3 Nefi 13:9; vezi, de asemenea, Matei 6:9). Faptul că El folosește numele de „Tată” este o lecție pentru toți în timp ce ajungem să înțelegem ceea ce este mai important în această viață.

Calitatea de părinte este un privilegiu sacru și, în funcție de credința fiecăruia, aceasta poate deveni o binecuvântare veșnică. Scopul tuturor activităților din cadrul Bisericii este ca soțul și soția împreună cu copiii lor să poată fi fericiți în căminul lor.

Persoanele care nu se căsătoresc sau care nu pot avea copii nu vor rămâne fără binecuvântările veșnice pe care le doresc, dar pe care, pentru moment, nu le pot primi. Nu putem ști întotdeauna modul în care sau

momentul în care vom primi binecuvântări, dar promisiunea creșterii veșnice nu poate fi refuzată nici unei persoane credincioase care face și ține legăminte sacre.

Dorința dumneavoastră secretă și implorările pline de lacrimi vor înduioșa atât inima Tatălui, cât și pe cea a Fiului. Ei vă vor asigura că viața dumneavoastră va fi deplină și că nicio binecuvântare esențială nu vă va fi refuzată.

În calitate de slujitor al Domnului, acționând în oficiul la care am fost rânduit, vă fac o promisiune, aceluia care se află în asemenea situații, că nu va exista niciun lucru esențial salvării și exaltării dumneavoastră pe care să nu îl primiți la momentul potrivit. Cei ale căror brațe sunt acum goale vor avea pe cine îmbrățișa, iar inimile acum îndurerate din cauza visurilor și dorințelor destrămate vor fi vindecate.

Un alt adevăr pe care am ajuns să îl cunoșc este faptul că Duhul Sfânt este real. El este al treilea membru al Dumnezeirii. Misiunea Sa este de a depune mărturie despre adevăr și dreptate. El se manifestă în multe moduri, inclusiv prin sentimente de pace și încredințare. De asemenea, el poate alina, îndruma și corecta când este nevoie. Putem fi demni de însoțirea permanentă a Duhului Sfânt trăind în neprihănire.

Darul Duhului Sfânt este conferit printr-o rânduială a Evangheliei. Un bărbat care deține autoritatea își așează mâinile pe capul unui nou membru al Bisericii și rostește următoarele cuvinte: „Primește-L pe Duhul Sfânt”.

Această rânduială nu ne schimbă într-un mod vizibil, însă, dacă ascultăm și urmăm îndemnul, vom primi binecuvântarea Duhului Sfânt. Fiecare fiu sau fiică a Tatălui nostru Cereșc poate ajunge să cunoască realitatea promisiunii oferite de Moroni: „Prin

Ciudad de Mexico, Mexic

puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște *adevărul* tuturor lucrurilor” (Moroni 10:5; subliniere adăugată).

Un adevăr divin pe care l-am dobândit în viața mea este mărturia despre Domnul Isus Hristos.

Primul lucru care stă la baza a tot ceea ce facem, temelia revelațiilor, este numele Domnului, care este autoritatea prin care acționăm în cadrul Bisericii. Fiecare rugăciune rostită, chiar de către copiii mici, se încheie în numele lui Isus Hristos. Fiecare binecuvântare, fiecare rânduială, fiecare rânduire, fiecare acțiune oficială este înfăptuită în numele lui Isus Hristos. Acesta este Biserica Sa și poartă numele Său – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (vezi D&L 115:4).

În Cartea lui Mormon, este descris acel moment măreț în care neftiți „se rugau Tatălui în numele [Domnului]”. El le-a apărut și i-a întreat:

„Ce vreți să vă dau Eu vouă?

Iar ei I-au spus: Doamne, noi vrem ca Tu să ne spui nouă cum să numim noi această Biserică; căci sunt certuri printre oameni despre acest lucru.

Iar Domnul le-a spus: Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, de ce să cârtească și să se certe poporul despre lucrul acesta?

N-au citit ei scripturile care spun că voi trebuie să luați asupra voastră numele lui Hristos care este numele Meu? Căci pe numele acesta veți fi voi chemați în ziua din urmă;

Iar cel care își va lua numele Meu [asupra sa] și care va îndura până la sfârșit, acela va fi salvat în ziua din urmă ...

De aceea, orice veți face, veți face în numele Meu; de aceea voi veți numi Biserica după numele Meu; și voi veți chema pe Tatăl în numele Meu pentru ca El să binecuvânteze Biserica de dragul Meu” (3 Nefi 27:2–7).

Acesta este numele Său, Isus Hristos, „căci nu este sub cer niciun alt nume

dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4:12).

În Biserică, noi știm cine este El: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El este Singurul Născut al Tatălui. El este Acela care a fost ucis și a trăit din nou. El este Avocatul nostru înaintea Tatălui. „Aduceți-vă aminte că pe stâncă Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să [ne clădim noi] temelia [noastră]” (Helaman 5:12). El este ancora care ne susține și ne protejează pe noi și pe familiile noastre în timpul încercărilor din viața noastră.

În fiecare duminică, în întreaga lume, în fiecare congregație în care se adună membrii de toate naționalitățile și limbile, împărțășania este binecuvântată folosindu-se aceleași cuvinte. Noi luăm asupra noastră numele lui Hristos și ne amintim întotdeauna de El. Acest lucru este întipărit în inima noastră.

Profetul Nefi a spus: „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor” (2 Nefi 25:26).

Fiecare dintre noi trebuie să dobândească propria mărturie despre Domnul Isus Hristos. Apoi, împărțășim această mărturie familiei noastre și altora.

Nu trebuie să uităm că există un dușman care urmărește să distrugă lucrarea Domnului. Trebuie să alegem pe cine să urmărim. Ne putem proteja pur și simplu alegând în mod individual să Îl urmărim pe Salvator, asigurându-ne că vom rămâne credincioși de partea Lui.

În Noul Testament, Ioan consemnează faptul că unele persoane nu au putut să se dedice Salvatorului și învățăturilor Sale și, „din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.

Atunci Isus a zis celor doisprezece:
«Voi nu vreți să vă duceți?»

«Doamne», I-a răspuns Simon Petru,
«la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele
vieții veșnice.

Și noi am crezut și am ajuns la cu-
noștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui
Dumnezeu» (Ioan 6:66–69).

Petru a dobândit ceea ce poate
fi învățat de către fiecare ucenic al
Salvatorului. Pentru a fi devotați lui Isus
Hristos, noi Îl acceptăm ca Mântuitor al
nostru și facem tot ceea ce putem pen-
tru a trăi conform învățăturilor Sale.

După toți anii pe care i-am trăit și
în care am predat și am slujit, după
milioanele de kilometri pe care i-am
străbătut în întreaga lume, după toate
experiențele avute, există un adevăr
măreț pe care îl voi împărtăși. Acesta
este mărturia mea despre Salvatorul
Isus Hristos.

După ce au avut o experiență sacră,
Joseph Smith și Sidney Rigdon au
consemnat următoarele:

„Și acum, după numeroasele mărtu-
rii care au fost date despre El, aceasta
este mărturia, ultima dintre toate, pe
care o dăm despre El: Că El trăiește!

Pentru că L-am văzut” (D&L
76:22–23).

Cuvintele lor sunt exact cuvintele
mele.

*Eu cred și eu sunt sigur că Isus este
Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. El tră-
iește! El este Singurul Născut al Tatălui,
și „de El, prin El și din El lumile sunt și
au fost create și locuitorii din ele sunt
născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu”*
(D&L 76:24).

Îmi depun mărturia că Salvatorul
trăiește. Eu îl *cunosc* pe Domnul. Eu
sunt martorul Său. Cunosc marele
Său sacrificiu și dragostea Sa veșnică
pentru toți copiii Tatălui Ceresc. Îmi
depun mărturia specială, cu umilință,
dar cu siguranță absolută, în numele
lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul William R. Walker

din Cei Șaptezeci

Să trăim fideli credinței

*Fiecare dintre noi va fi binecuvântat din belșug, dacă va
cunoaște povestirile de credință și curaj care i-au condus
pe strămoșii noștri să se alătore Bisericii Domnului.*

Îmi place foarte mult istoria Bisericii.
Poate la fel ca în cazul multora
dintre dumneavoastră, credința mea
se întărește când aflu despre devota-
mentul remarcabil al strămoșilor noștri
care au acceptat Evanghelia și au trăit
fideli credinței.

În urmă cu o lună, 12.000 de ti-
neri minunați din Districtul Templului
Gilbert, Arizona, au celebrat noul lor
templu cu un spectacol impresionant
de teatru și dansuri demonstrând an-
gajamentul lor de a trăi în mod nepri-
hănit. Tema celebrării a fost „Să trăim
fideli credinței”.

La fel cum au făcut acei tineri
sfinți credincioși din Arizona, fie-
care sfânt din zilele din urmă trebuie
să se angajeze să „trăiască fideli
credinței”.

Cuvintele imnului spun: „Fideli
credinței ce părinții-au prețuit”
(„Fideli credinței”, *Imnuri*, nr. 163).

Noi putem adăuga: „Fideli credinței
ce bunicii-au prețuit”.

Măntreb dacă fiecare dintre acei
tineri entuziaști din Arizona cunoșteau
istoria propriei lor Biserici – dacă ei
cunoșteau modul în care familia lor
s-a alăturat Bisericii. Ar fi minunat
dacă fiecare sfânt al zilelor din urmă
ar cunoaște povestea convertirii stră-
moșilor lor.

Fie că sunteți sau nu un descendent
al pionierilor, moștenirea de credință
și sacrificiu a pionierilor mormoni
este moștenirea dumneavoastră. Este
moștenirea nobilă a Bisericii lui Isus
Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Unul dintre evenimentele cele mai
minunate din istoria Bisericii a avut
loc atunci când Wilford Woodruff,
un apostol al Domnului, propovăduia
Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos
în Marea Britanie în anul 1840 – exact
la 10 ani după înființarea Bisericii.

Wilford Woodruff și alți apostoli
și-au concentrat munca lor în zonele
din Liverpool și Preston, Anglia, având
un succes considerabil. Vârstnicul
Woodruff, care mai târziu a deve-
nit președinte al Bisericii, s-a rugat
în mod constant lui Dumnezeu să-l
îndrume în această lucrare foarte im-
portantă. Rugăciunile sale l-au condus
spre diferite locuri pentru a preda
Evanghelia.

Președintele Monson ne-a învățat
că atunci când primim inspirație din
cer să facem ceva – să facem imediat –
să nu amânăm. Acest lucru este exact
ceea ce a făcut Wilford Woodruff.
Primind îndrumare clară din partea
Spiritusului de a „merge... în sud”, vâr-
stnicul Woodruff a plecat imediat și a
călătorit către o parte a Angliei numită